ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ζερμαὶν ἐπροχώρησε μὲ ἀποφασιστικότητα μερικὰ βήματα ἀκόμη, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο χαμήλωνε ὁλοένα καὶ γινόταν πιὸ στενό, σταμάτησε.

Τότε εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὴ ὅτι τῆς ἔμενε ἕνα πέρασμα, τὸ ὁποῖον εἶχε πλάτος δυὸ μόνον μέτρων. Κάτω ἀπ' αὐτὸ ἄφριζε ἡ ὀργισμένη θάλασσα.

Ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ, ἡ Ζερμαίν, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ πειά, γιατὶ ἡ ἀκτὴ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἐπλάταινε ἀρκετά. Ἀλλά, γιὰ νὰ τὸ κατορθώση αὐτό, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ περάση τὴ στενωτάτη ἐκείνη δίοδο, ποὺ τὴν ἐσκέπαζαν κάθε τόσο τὰ κύματα.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κυριεύτηκε ἀπὸ ἕναν δυνατὸ τρόμο ποὺ τῆς παρέλυσε μὲ μιᾶς κάθε ψυχραιμία. Γιὰ νὰ ἐπιχειρήση τὴν τολμηρὴ ἐκείνη διάβασι, ἦταν ἀναγκασμένη, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ βγάλη ὅλα της τὰ ροῦχα. Ἀλλά, κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ὁ κίνδυνος θὰ κατανικοῦσε τὴ ντροπή της, ποῦ θὰ τἄβαζε γιὰ νὰ τὰ ξανάβρισκε ἔπειτα καὶ νὰ ντυθῆ;

Ἡ φρόνησις τὴν παρακινοῦσε νὰ γυρίση πίσω στὴ σπηλιά της κι' ἀπὸ κεῖ νὰ προσπαθήση μὲ τὶς κραυγές της νὰ δώση σημεῖα ζωῆς στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπαύλεως καὶ νὰ τοὺς καθησυχάση.

Ἀλλά, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ λογικά, κι' ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν τὴν πατριχή της ὑπεηφάνεια νὰ ἐξεγείρεται μπροστὰ στὴ θάλασσα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ προχωρήση.

Προηγουμένως ὅμως θέλησε νὰ ἐξετάση ἂν ὑπῆρχε κανένα μέρος, ἀπ' τὸ ὁποῖο νὰ πιαστῆ ἐν ἀνάγκῃ. Δυστυχῶς στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ βράχου δὲν διακρινόταν οὔτε μιὰ ρωγμή, οὔτε μιὰ ἄκρη, οὔτε μιὰ πέτρα, γιὰ νὰ πιαστῆ μὲ τὰ χέρια της καὶ νὰ προσπαθήση νὰ σκαρφαλώση.

Τὸ μόνο ποὺ ὑπῆρχε κοντά της ἦταν ἡ ρίζα ἑνὸς μεγάλου δένδρου ποὺ ἅπλωνε κυκλικὰ τὰ κλαδιά του καὶ ὑψωνόταν ἀρκετὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ζερμαὶν σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια της γιὰ νὰ δοκιμάση. Ἀλλὰ εἶδε πὼς καὶ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της νὰ ὑψωνόταν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀγγίξη τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζε μιὰ πιθαμὴ τὸ λιγότερο.

Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἀπελπίστηκε κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται κατὰ ποιὸν τρόπο θὰ τῆς ἦταν δυνατὸν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι της. Τὸ παγωμένο νερὸ ποὺ τῆς ἔβρεχε ἀδιάκοπα τὰ πόδια καὶ ἡ νευρικὴ ἔξαψη ποὺ τὴν κατεῖχε, τὴν ἔκαναν νὰ τρέμη σύγχρομη.

Ἔπρεπε νὰ πάρη, τέλος, μιὰ γενναία ἀπόφασι.

Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψι, ἔβγαλε ἀμέσως τὰ παπούτσια της, ποὺ τὴν ἐξέθεταν σὲ βέβαιο κίνδυνο, κι' ἀφοῦ τἄρριξε μέσα στὸ νερό, προχώρησε μὲ προφύλαξι πάνω στοὺς βράχους.

Ἐβάδιζε ἀργὰ καὶ προσεκτικά, ἀλλά, ὅσο πήγαινε, ἔννοιωθε τὸ νερὸ ν' ἀνεβαίνη ὁλοένα, βρέχοντας στὴν ἀρχὴ τὸ φόρεμά της καὶ φτάνοντας ἔπειτα ἴσαμε τὰ γόνατά της.

Ὡστόσο, ὅμως, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κοντὰ στὸ στενὸ κι' ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο πέρασμα, ποὺ τόσο πολὺ εἶχε φοβηθῆ. Λιγάκι νὰ παραπατοῦσε, θὰ ἔπεφτε στὴν ἀγριεμμένη θάλασσα, ἡ ὁποία θὰ τὴν κατάπινε στὴ στιγμή.

Ἔξαφνα ἡ Ζερμαὶν πιάστηκε ἀπὸ τὸ βράχο, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔβγαλε μέσ' ἀπ' τὰ στήθη της μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή, ἀπ' τὶς πιὸ σπαρακτικές.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ δυστυχισμένη κόρη, σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε νὰ ξεκινάη ἀπὸ τὸ πέλαγος ἕνα μεγάλο κῦμα, ὕψους τεσσάρων μέτρων περίπου, καὶ νὰ προχωρῆ ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος της, ἐνῶ ταὐτοχρόνως, ἀπὸ κάτω της, ἀνοιγόταν μιὰ ἀπαισία μαύρη, ὑγρὴ ἄβυσσος.

Τὰ χείλη τῆς νέας κινήθηκαν τρεμάμενα σὲ μιὰ μυστικὴ προσευχὴ καὶ τὸ σῶμα της κατελήφθη ἀπὸ δυνατὸ ρῖγος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας κεραυνὸς βρόντησε κι' ἔπεσε στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως. Ὁλόκληρη ἡ γῆ τραντάχτηκε. Συγχρόνως τὸ πελώριο κῦμα ἔφτασε, ἔξεσπασε μὲ ὁρμὴ καὶ σκέπασε τὴ φτωχὴ Ζερμαὶν ὥς τοὺς ὤμους.

— Βοήθεια! κραύγασε τότε ἡ Ζερμαὶν μὲ μιὰ φωνὴ τόσο δυνατὴ καὶ φρικιαστική, ὥστε ἀκούστηκε ὥς τὴν ἔπαυλι.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Ζερμαίν, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο, μὲ τὰ νύχια κολλημένα ἀπάνω στὸ σκληρὸ βράχο, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ χείλη, ἐξακολουθοῦσε νὰ κραυγάζη ἀπελπισμένα:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Τὶς κραυγές της αὐτὲς ἄκουσε ὁ Κερβάλ καὶ νόμισε πὼς ἡ Ζερμαὶν βρίσκεται μέσ' στὴ θαλαμηγό. Ἂν ὁ Κάρολος καταλάβαινε ἀπὸ ποῦ προέρχονταν ἡ ἀπεγνωσμένες αὐτὲς ἐπικλήσεις, θἄφινε τὴ θαλαμηγὸ ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ σώση καί, ρίχνοντας ἕνα σχοινὶ στὴ Ζερμαίν, θὰ τὴν ἀνέβαζε χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν δυσκολία στὴν κορυφὴ τῶν βράχων. Ἀλλά, δυστυχῶς ἀπατήθηκε ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς προελεύσεώς των, κι' ἔτσι καταδίκασε τὴ δυστυχισμένη κόρη, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη βέβαια, σὲ μιὰ τραγικὴ ἀκινησία ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ βαθμιαῖο θάνατο.

Βλέποντας τὸν Κάρολο μὲ τὸ σακκάκι στὸ χέρι καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κάμη τίποτε...

Ἡ νέα τὸν διέκοψε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήση;

Ἔτσι ἡ θέσις τῆς Ζερμαίν, ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό, χειροτέρευε. Τώρα πειὰ δὲν μποροῦσε οὔτε μπρὸς νὰ πάη, οὔτε πίσω νὰ γυρίση, γιατὶ τὰ κομμάτια τοῦ βράχου, ὅπου εἶχε πατήσει γιὰ νὰ περάση, παρασυρθῆκαν ἀπὸ τὴ δίνη καὶ καταποντισθῆκαν.

Δὲν τῆς ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ περιμένη τὸ θάνατο, ἀκίνητη, ἀνίσχυρη, βλέποντας τοὺς δικούς της, βλέποντας τὸν Κάρολο μὲ τὸ σακκάκι στὸ χέρι καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κάμη τίποτε... Ἤξερε καλὰ πώς, ἂν ἐρχόταν ἀκόμα ἕνα ἄλλο κῦμα ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο, θὰ κατέβαινε ζωντανὴ μέσα στὸν ὑγρὸ τάφο της.

Τότε, στὴν κρίσιμη καὶ φοβερὴ ἐκείνη περίστασι, ἡ Ζερμαὶν ξαναφερε στὸ νοῦ της ὅλη τὴν περασμένη ζωή της, τὴν τρυφερότητα ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὴ μητέρα της, τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της.

Ἔπειτα θυμήθηκε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς της, τὶς πρῶτες ὥρες τῆς παραμονῆς της στὸν Ἅγιο Ἰωάννη, τὴ γνωριμία της μὲ τὴ γλυκειὰ Σιμώνη, τὴ βαθειὰ καὶ διαρκῆ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία συνδέθηκαν, τὰ γνωστὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν.

Ἔπειτα ἀναπόλησε τὸν Κερβάλ, ὅπως τὸν εἶχε δῆ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πῆγε στὴν ἔπαυλι, ὅπως τῆς εἶχε φερθῆ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπισκέψεως στὸ στόλο, ὅπως, τέλος, εἶχε μείνει μόνη μαζύ του πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἀλλά, ἐνῶ τὰ συλλογιζόταν αὐτά, τὸ σῶμα της, ποὺ εἶχε καταβληθῆ ἀπ' τὸ κρῦο καὶ τὴν ἐξάντλησι, κλονίστηκε κι' ἡ Ζερμαὶν ἔπεσε λιπόθυμη. Τὸ εὐτύχημα ὅμως ἦταν ὅτι ξαπλώθηκε σὲ μιὰ κάτωσ προφυλαγμένη γωνία τοῦ βράχου κι' ἔτσι διέφυγε τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ κύματα. Ἔμεινε λοιπὸν στὸ μέρος ἐκεῖνο ἀναίσθητη, ὠχρή, παγωμένη, σχεδὸν ὅμοια μὲ νεκρή.

Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀναζητήσεις στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως ἐξακολουθοῦσαν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Στὴν κίνησι ἐκείνη πρωτοστατοῦσε ἡ Σιμώνη, ποὺ ἐπανελάμβανε κάθε τόσο μὲ κλάματα:

— Ἐλᾶτε νὰ ψάξουμε παντοῦ! Εἶνε ἀδύνατο νὰ χάθηκε ἡ Ζερμαίν... Ἐγὼ φαντάζομαι πὼς θἄκανε κανέναν περίπατο στὸν Ἅγιο Ἰωάννη, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανένα, κι' ἀναγκάστηκε νὰ μείνη ἐκεί, παρὰ τὴ θέλησί της, λόγῳ τῆς μεγάλης θαλασσοταραχῆς...

Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔλογη, ἀλλὰ τὴν παραδέχτηκαν ὅλοι, γιατὶ τοὺς φαινόταν κάπως πιθανὴ καὶ γιατὶ δὲν εἶχαν ἄλλη πρόχειρη.

Τέλος ὁ Ναβάβ ἐπρότεινε νὰ ζέψουν τὸ ἁμάξι καὶ νὰ πᾶνε ὥς τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ρωτῶντας ὅλα τὰ σπίτια γι' αὐτήν.

Ὁ Κάρολος Κερβάλ καθόταν σὲ μιὰ ἄκρη, ἀμίλητος καὶ μελαγχολικός, χωρὶς νὰ φανερώνη σὲ κανέναν τὶς κρυφὲς σκέψεις του. Ποιοῦσε πολὺ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι του.

Ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του, τὸ πλάσμα στὸ ὁποῖο τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο νὰ σηκώση τὰ μάτια του, ἡ γλυκειὰ ὕπαρξις ποὺ δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ πόσο ὑπέφερε γι' αὐτήν, ἡ ἀγαπημένη του Ζερμαίν, εἶχε γίνει ἄφαντη, ἁρπαγμένη ἀπὸ μιὰ σκληρὴ μοῖρα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔθλιβε περισσότερο, ἦταν ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διακινδυνεύση γιὰ τὴ σωτηρία της τὴ ζωή του, τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ θυσιάση πρόθυμα καὶ γιὰ τὸν πιὸ ἄσημο ἄνθρωπο.

Συγχρόνως τὸν βασάνιζε ἡ σκέψις ὅτι ἀνῆκε στὴ Σιμώνη καὶ μόνο σ' αὐτήν... Γιατὶ νὰ μὴν ἀγαπᾶ, ἄλλοστε, τὴν ὡραία αὐτὴ κόρη, ἀφοῦ ἦταν ἡ μνηστή του κι' ἀφοῦ ἦταν ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία θὰ ζοῦσε τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τοῦ βίου του; Μήπως κι' ἡ ἴδια ἡ Σιμώνη δὲν ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ Ζερμαίν; Μήπως δὲν ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύπη τῆς ἐξ αἰτίας τοῦ χαμοῦ τῆς ἐξαδέλφης της;

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ μνηστή του πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε ἱκετευτικά:

— Κάρολε, Κάρολε! Ποῦ μποροῦμε νὰ τὴ γυρέψουμε; Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ τὴ σώσουμε;

Ἔξαφνα στάθηκε ἀπότομα. Τὰ μάτια της ἄνοιξαν μ' ἔκστασι, ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς ἕνα μέρος τῆς ἀκτῆς καί, σὰν νὰ ὁραματιζόταν τὴ στιγμὴ αὐτή, φώναξε μρεκτικά, ἀλλόκοτα:

— Ἐκεῖ θἆναι! Ἐκεῖ θἆναι! Θἄχτη πέσει ἐκεῖ κάτω...

Τὸ βλέμμα της φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ τέτοια δυνατὴ λάμψη κι' ἡ φωνή της εἶχε ἕναν τέτοιο ἐπιτακτικὸ τόνο, ὥστε ὅλοι ὥρμησαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ποὺ δεῖχνε.

(Ἀκολουθεῖ)